

1. UVOD

Mórze je razsežno območje slane vode, ki je povezano z oceanom. Izraz večinoma uporabljamo tudi za velika, po navadi slana, jezera, npr. Kaspjsko jezero, ki mu včasih rečejo tudi »Kaspjsko morje«. Veliko svetovno morje je ocean. Pri nas na primer Arktični ocean imenujemo tudi Severno Ledeno morje.

Več kot 70% sveta prekriva morje. V morju ločimo več življenjskih razmerij:

* **OBREŽNO MORJE**- sega od spodnje meje do oseke 200 m. Svetloba sega tudi do obrežnega dna, zato tam uspevajo številne pritrjene rastline. Obrežno morje je najgosteje poseljen predel v morju.

* **PRŠNI PAS**- imenujemo tisti del kopnega, kamor zaradi loma valov pršijo kapljice morske vode. Redke vrste rastlin živijo na tako slanih tleh.

* **BIBAVIČNI PAS**- je del obrežja, ki ga ob plimi zalije voda, ob oseki pa je na suhem. Tu preživijo le dobro prilagojena živa bitja.

MORSKE GLOBINE- so predel brez sončne svetlobe, zato tudi rastlin ni.

GLOBOKOMORSKO DNO- je redko naseljeno, zaradi pomanjkanja hrane.

NASTANEK MORJA

Vročo Zemljo so obdajali številni oblaki vodne pare in plinov. Ozračje se je začelo ohlajati in prišlo je do deževja in voda je zalivala kotanje.

PRVA ŽIVLJENJA

Pred 3500 do 500 milijoni let so se pojavila prva živa bitja. Bila so čisto preprosta in živela so v toplém morju. Nato so nastale v morju rastline, ki so izločale kisik, ki je nujen za živali, tako so se živali lahko razvijale.

2. ABIOTSKI DEJAVNIKI NA MORJU

Abiotiski dejavniki so tisti del nežive narave v okolju, ki vplivajo na organizme. To so:

1) **PLIMOVANJE ALI BIBAVICA** - je dvigovanje in upadanje morske gladine.

* Dvigovanje - plima

* Upadanje - oseka

Vzroki za plimovanje so privlačne sile med Zemljo in Luno ter Zemljo in Soncem.

Živa bitja, ki živijo na predelu plimovanja, lahko zdržijo več ur na suhem. Plimovanje je tudi Tsunami.

VALOVANJE – povzroča vetrove najmočnejše na površini v globini pa slabi vetrovi slabo spreminjajo obrežje (spodjedajo ga in rušijo). Živa bitja v plitvi obrežni vodi so prilagojena, da vzdržijo razdiralno silo valov (imajo trda ogrodja).

MORSKI TOKOVI - so horizontalna premikanja morske vode. Pri tem se premeščajo in mešajo ogromne količine vode. Vzroki za to so PLANETARNI VETROVI. Morski tokovi se zaradi odklonske ali Coriolisove sile na severu poluti odklanjajo na desno stran, na jugu pa na levo.

- **TOPLI MORSKI TOKOVI**- izvirajo v nizkih geografskih širinah.

- **HLADNI MORSKI TOKOVI**- izvirajo v višjih geografskih širinah.

Morski tokovi imajo velik vpliv na podnebje ob obalah, na vlago in na temperaturo.

PODNEBJE - padavin je največ pozimi, poleti je navadno sušno. Pogosto pihajo močni vetrovi.

Najmočnejša sta burja in jugo. Mile so zime in vroča poletja. Tla so večinoma iz laporja in peščenjaka. Takim tлом rečemo fliš. Velik del tal je tudi iz apnenca.

Nastal je iz apnenčastih ogrodij enoceličnih in tudi iz večceličnih živali.

SLANOST - slanost morske vode je odvisna od več dejavnikov. Morska voda je bolj slana tam, kjer je izhlapevanje veliko. Sol ne izhlapeva zato tam tudi ostane. Slanost je manjša tam, kjer so izlivi večjih rek.

PRST - ob slovenskem morju so tla večinoma iz laporja in peščenjaka. Takim tлом rečemo fliš. Debela plast fliša dobro zadržuje vodo, in zato rastline z dolgimi koreninami, ki rastejo na njem, lahko pridejo do vode tudi takrat, ko ni padavin. Velik del tal ob Jadranskem morju je iz apnenca.

3. PRILAGOJENOST RASTLIN NA TAKŠNA RAZMERJA

Semenke, ki rastejo ob Jadranskem morju, so prilagojene na poletno vročino, sušo, na mile in vlažne zime ter na stalne vetrove. Čvrsti, usnjati listi z debelo povrhnjico dobro zadržujejo vodo, vzdržujejo močne vetrove in odvrčajo rastlinojede živali. Spodnjo stran listov lahko pokrivajo laske ali luske, ki še dodatno zmanjšujejo izhlapevanje vode. Nekatere semenke imajo v sušnem obdobju manjšo telesno površino. Semenke iz toplejših predelov imajo vedno zelene, svetleče se liste, ki odbijajo del sončne svetlobe. Halofiti so proti soli bolj odporne in njeno količino v telesu lahko uravnavajo. Morska trava in pozejdovka sta semenki, ki živita prirasli na morskem dnu v obrežnem morju.

4. RASTLINE V MORJU IN OB NJEM

Ob brskanju po literaturi in proučevanju morskih rastlin smo ugotovile, da je rastlinska pestrost v morju in ob njem zelo velika. Zaradi velikega števila teh rastlin navajamo le nekatere, nam najbolj zanimive.

Rastline razdelimo na semenke, alge in cianobakterije. Med semenke spadajo tudi halofiti, ki uspevajo samo v slanem okolju. Alge pa delimo na enocelične in večcelične.

1) **SEMENKE** (rastejo ob morju):

Lovor-vedno zeleni listi

Navadni ruj - uspeva na toplih sončnih rastiščih.

Oljka - listi so čvrsti, zavarovani z močno povrhnjico.

Obmorski oman – halofitska trajnica.

Žajbelj- prilagojen na sušo.

Črni gaber - je pogosta semenska ob Slovenskem morju.

Gaber - je pogosta semenka ob morju.

Trstikovec - raste na flišni podlagi, iz njega izdelujejo strehe senčnikov, podoben je bambosu in koruzi.

Halofiti:

So semenke na slanih rastiščih. Uspevajo samo v slanem okolju. Sol lahko tudi izločijo in s pregradami preprečijo njen vstop v rastlino.

Navadni morski koprc - raste na skalnih tleh, v listih zadržuje vodo, s katero rdeči sol.

Morska trava - raste na dnu morja, steblo je preobraženo v koreniko. Morska pozejdovka - je podvodna morska cvetica in ima dolge široke liste. Zaradi ogroženosti je na Rdečem seznamu ogroženih praprotnic.

Navadni osočnik – uspeva samo na zelo slanih in vlažnih tleh ob morju. V mesnatih steblih in listih ima zalogo vode.

Polžasta rupija – raste potopljena v kotanjah in jarkih z zelo slano vodo. Cvetovi se oprašijo pod vodo.

2) ALGE:

Večcelične - telo je enotna streljka, imajo klorofil, razmnožujejo se spolno.

-Jadranski bračič (rjava alga)- uspeva v čisti vodi, ob oseki je na suhem. Jadranski bračič živi samo v Jadranskem morju, zato je endemit. Padina Zelena alga (morska solata) - uspeva, kjer je veliko rudninskih snovi, razmnožuje se spolno. Rdeča alga (vrangelija) - živi v skalnih razpokah, v jamah,..., kamor prodre malo sončne svetlobe.

Enocelične - sproščajo veliko kisika in proizvajajo največ organskih snovi.

Razmnožujejo se spolno in nespolno (z delitvijo).
kremenaste alge -najpogostejša morski dežniček

3) CIANOBAKTERIJE:

V predelu plimovanja so skale temne zato, ker so poraščene z bakterijami, ki jim rečemo cianobakterije. Ime so dobile po modrozelenem barvilu. Vsebujejo tudi klorofil, zato lahko same proizvajajo hranilne snovi in sproščajo kisik. Razmnožujejo se s cepitvijo.

5. KRAJINSKI PARK SEČOVLJE

Na nekaterih območjih v Sloveniji imamo zavarovana območja. Tak je tudi Krajinski park Sečovelje. Kratka, vsega 46,6 km dolga obala Slovenske Istre je bila še v začetku tega stoletja posejana s solinami. Najpomembnejše so bile Piranske soline, od katerih so se danes ohranile le še miniaturne soline v Strunjanu in prostrane Sečoveljske soline (približno 850 ha) ob ustju reke Dragonje. Kdaj so Piranske soline začele nastajati, ni znano, prve pisane podatke pa zasledimo v drugi polovici 13. stoletja v piranskem statutu. V dolgih stoletjih obstoja so doživljale obdobja razcveta in nazadovanja, povezana s spreminjanjem političnih in družbenih razmer ter menjavanjem gospodarjev: beneške republike, francoskega in avstrijskega cesarstva, italijanske države, Jugoslavije in Slovenije. V prostorskem in tehnološkem razvoju solin je bilo kar nekaj pomembnih prelomnic, zadnja vsekakor ob koncu šestdesetih let, ko so na južnem območju Sečoveljskih solin, imenovanem Fontanigge, opustili proizvodnjo soli. Opuščeni predel je narava preoblikovala v vrsto različnih, bolj ali manj slanih biotopov, ki se med seboj prepletajo in dopolnjujejo v zaključen solinski sistem.

SOLINE DANES

Piranska občina je območje Sečoveljskih solin in polotoka Seče zaradi izjemno bogate naravne in kulturne dediščine ter z željo ohraniti soline kot značilni morfološki element obmorske kulturne krajine Slovenske Istre leta 1989 z odlokom razglasila za Krajinski park Sečoveljske soline. Znotraj krajinskega parka je območje solin zaradi izrednega kulturnega izročila, ki obsega arhitekturno, tehniško, tehnološko, etnološko in jezikovno dediščino, še posebej razglasila za etnološki in tehniški spomenik, štiri manjša solinska območja.

NARAVNA DEDIŠČINA SOLIN

Sečoveljske soline so kot bogata zakladnica rastlinskega in živalskega sveta uvrščene med najpomembnejše lokalitete naravne dediščine v Sloveniji. Submediteransko podnebje, povečana slanost vode in opustitev solinarske dejavnosti na večjem delu solin ustvarjajo posebne ekološke razmere, v katerih preživijo le tisti organizmi, ki so nanje prilagojeni.

V zaprtih kanalih z nekoliko globljo in slano vodo naletimo na obmorsko rupijo, v občasno poplavljenih solinskih bazenih pa je največ osočnika. Na bregovih kanalov in Etruščanska Rovka - Fotografija Dr. Lovrenc Lipej nekoliko dvignjenih opuščeni solinskih bazenih prevladujejo rastline z neopaznimi cvetovi, ki jih tako kot osočnika uvrščamo med metlikovke: sinji in grmičasti členka, lobodovec, navadna obrežna lobodika, sodina solinka in tatarska loboda. Tem se pridružuje oskolistna mrežica, ki s svojimi vijoličastimi socvetji v poletnih mesecih obarva osušena solinska polja. Na skalnih nasipih glavnih kanalov uspevata še dva halofita: kobulnica morski koprc in košarnica z rumenimi socvetji obmorski oman. Edino slovensko rastišče navadnega hijacinta je zaradi bližine letališča močno ogroženo in delno že uničeno. Botanični pomen Sečoveljskih solin utemeljuje tudi podatek, da na tem območju uspeva kar 45 vrst iz Rdečega seznama ogroženih rastlin v Sloveniji.

ŠE NEKATERA ZAVAROVANA OBMOČJA V SLOVENIJI:

- NARAVNI SPOMENIK RT MADONA
- DEBELI RTIČ
- NARAVNI REZERVAT STRUNJAN

Za konec pa še vama bova malo opisale morja ki so vam zelo poznana.

Jadránsko mórje ali Jadrán (hrvaško Jadransko more, italijansko Mare Adriatico) je okoli 800 km dolg in 150 km širok zaliv Sredozemskega morja, ki deli Apeninski polotok od Balkanskega polotoka.

Izvor imena

Jadransko morje je ime dobilo po mestu Adria; sprva se je ime uporabljalo le za severni del morja (Herodot vi. 127, vii. 20, ix. 92; Evripid, Hippolytus, 736), pozneje pa se je z razvojem sirakuških kolonij postopno širilo proti jugu, sprva do meje, ki jo predstavlja

polotok Gargano, kasneje pa do Otrantskih vrat (Ptolemej iii.1.1; Polibios vii.19.2). Južno od njih je Jonsko morje, četudi se včasih uporablja termin Jadransko morje v ohlapnejšem pomenu tudi za ta del, vključno s Tarantskim zalivom (Servius Aen xi.540), Siciljskim morjem (Pausanias v. 25), Korintskim zalivom in celo delom Sredozemskega morja med Kreto in Malto (Orosius i.2.90, Procopius i.14).

Geografija

Jadransko morje leži v smeri jugovzhod-severozahod in sega na jugu do 40°, na severu pa do 45° 45' severne geografske širine. Dolgo je 783,3 km, široko pa v povprečju 157.4 km; Otrantska vrata, skozi katera se na jugu odpira v Jonsko morje, so široka 72 km. Veriga otokov vzdolž severnega dela vzhodne obale nadalje zmanjša največjo širino odprtega morja za približno 20 km. Skupna površina morja je približno (160.000 km²).

Severni del morja je zelo plitev, med južno obalo Istre in Riminijem redko preseže globino 50 m. Med Šibenikom in Ortono je izrazita kotanja, kjer globina doseže 180 m. Med otokom Korčula in polotokom Gargano poteka greben, ki na nekaj mestih doseže gladino. Najglobljo točko 1460 m doseže Jadransko morje v obsežni, v povprečju okrog 900 m globoki kotanji vzhodno od polotoka Gargano, južno od Dubrovnika in zahodno od Drača. Povprečna globina je ocenjena na 252 m.

Slanost Jadranskega morja z 38,3 ‰ presega povprečje Sredozemskega morja; v severnem delu (Beneški zaliv) je zaradi pritoka reke Pad nekoliko nižja kot v osrednjem in južnem delu.

Skupna dolžina obale je 3.737 km (če se prištejejo obale otokov - 7.867 km).

Vetrovi

Za Jadransko morje značilni vetrovi so:

- * severnik (N) - tramontana
- * sever-severovzhodnik (NNE) - burin
- * severovzhodnik (NE) - burja
- * vzhodnik (E) - levante
- * jugovzhodnik (SE) - jugo, široko
- * južnik (S) - oštro
- * jugozahodnik (SW) - lebič, garbin
- * zahodnik (W) - ponente
- * severozahodnik (NW) - maestral

Sredozemsko morje je približno 4000 km dolgo in okoli 800 km široko medcelinsko morje, ki ga na severu omejuje Evropa, na jugu Afrika, na vzhodu pa Azija. Slovenski izraz »sredozemski« je neposreden prevod latinskega mediterraneus, iz medium, »sredina« + terra, »zemlja, dežela«. Skupen izraz za Sredozemsko morje in dežele okoli njega je Sredozemlje ali Mediteran.

Geografija

Sredozemsko morje je na zahodu z Gibraltarsko ožino povezano z Atlantskim oceanom, na severovzhod pa prek Dardanel z Marmarskim morjem (ki ga navadno obravnavajo kot del Sredozemskega morja) in prek Bosporja naprej v Črno morje. Sueški prekop na jugovzhodu povezuje Sredozemsko morje z Rdečim morjem.

Površina Sredozemskega morja je 2,509 milijona km². Najgloblja točka (5121 m) leži jugozahodno od rta Matapan na Peloponezu, povprečna globina je 1370 m, prostornina je 3,7 milijona kubičnih kilometrov. Zaradi šibke povezanosti z oceani je plimovanje v Sredozemlju na splošno majhno. Slanost Sredozemskega morja je s 38 promili višja od slanosti Atlantskega oceana. Sredozemsko morje ima negativno vodno bilanco: letno izhlapi 4690 km³ vode, s padavinami in rečnimi pritoki pa se je vrne le 1830 km³. Tako bi se brez stalnega dotoka vode iz Atlantskega oceana skozi Gibraltarsko ožino gladina letno znižala za 1,4 m in se v približno 1500 letih izsušilo.

Podmorski prag med tunizijsko obalo in Sicilijo deli Sredozemsko morje na vzhodni in zahodni del. Drug podvodni prag leži med špansko in maroško obalo, malo pred Gibraltarsko ožino. Zaradi svoje plitvosti (300 m) omejuje kroženje vode skozi Gibraltarsko ožino, zaradi česar je plimovanje v Sredozemlju manjše, slanost pa večja kot v Atlantiku.

Sredozemsko morje je skupaj z delom Indijskega oceana del nekdanjega morja Tetis, ki je zaradi tektonskega narivanja afriške plošče na evrazijsko pred 30 milijoni let, v dobi oligocena, ostalo skoraj odrezano. Tektonski premiki so še vedno dejavni, rezultat česa je dejavnost ognjenikov Etna, Vezuv in Stromboli (vsi v Italiji) ter pogosti rušilni potresi v Italiji, Grčiji in Turčiji. Pred 6 milijoni let se je zaradi tektonskega narivanja Gibraltarska ožina zaprla in Sredozemsko morje se je izsušilo. Dokaz za to so terciarne plasti sadre in soli globoko na morskem dnu.

Otoki

Večji otoki v Sredozemskem morju so:

- * Balearski otoki (Majorka, Menorca in Ibiza) v zahodnem Sredozemlju
- * Korzika, Sardinija in Sicilija v osrednjem Sredozemlju
- * Kreta, Rodos in Ciper v vzhodnem Sredozemlju

Polotoki

- * Peleponez-Grčija
- * Istrski
- * Apeninski-Italija
- * Pirenejski-Španija, Francija

Države ob Sredozemskem morju

-V Evropi, od zahoda proti vzhodu: Španija, Francija, Monako, Italija, Malta, Slovenija, Hrvaška, Bosna in Hercegovina, Srbija, Črna Gora, Albanija in Grčija.

-V Aziji, od severa proti jugu: Turčija, Ciper, Sirija, Libanon, Izrael in Palestina.

-V Afriki, od vzhoda proti zahodu: Egipt, Libija, Tunizija, Alžirija in Maroko

Morja v Sredozemskem morju

Zahodni del Sredozemskega morja (od Gibraltarja do praga med Tunizijo in Sicilijo) se deli na sledeča območja:

- * Balearsko morje (ali Zahodno morje), od Gibraltarja do Korzike in Sardinije
- * Ligursko morje, med Ligurijo in Korziko
- * Tirensko morje, med Korziko, Sardinijo, Sicilijo in Apeninskim polotokom

Vzhodni del Sredozemskega morja (od praga med Tunizijo in Sicilijo do Azije) se deli na sledeča območja:

- * Jadransko morje, med Apeninskim polotokom in Balkanskim polotokom
- * Jonsko morje, med južno Italijo, Sicilijo in Grčijo (na jugu prehaja v Afriško morje)
- * Afriško morje, med Afriko (zaliv med obema Sirtama) in Sicilijo (na severovzhodu prehaja v Jonsko morje)
- * Egejsko morje, med Grčijo, Kreto in Turčijo
- * Vzhodno morje, med Turčijo, Azijskimi obalami in Egiptom (na zahodu prehaja v Egejsko in Jonsko morje).

Črno mórje je celinsko morje, ki ga na severu, vzhodu in zahodu omejuje Evropa, na jugu pa Mala Azija. Z Marmarskim morjem in naprej s Sredozemskim morjem ga povezuje vsega 660 m široka bosporska morska ožina. Krimski polotok na severovzhodu zapira velik zaliv, imenovan Azovsko morje, ki ga s Črnim morjem povezuje Kerški preliv.

Črno morje meri od vzhoda proti zahodu 1150 km, od severa proti jugu pa 600 km. Njegova površina je 422.000 km², največja globina pa 2210 m. Kljub pritoku številnih rek, med katerimi so najpomembnejše Donava, Dnjester, Dnjeper in Don, ki letno prispevajo 320 km³ vode, ima Črno morje negativno vodno bilanco, saj izhlapevanje presega pritek. Zato skozi Bospor letno priteče 200 km³ vode iz Sredozemskega morja. Države ob Črnem morju so Turčija, Bolgarija, Romunija, Ukrajina, Rusija, Gruzija.

Pomembna mesta ob obali so: Istanbul (tudi Carigrad, nekdanj Konstantinopol in Bizanc), Burgas, Varna, Konstanca, Tulcea, Jalta, Odesa, Sevastopol, Batumi, Trabzon, Samsun in Zonguldak.

Rdeče morje je zaliv Indijskega oceana, ki leži med Afriko in Azijo. Povezava z oceanom je na jugu preko ožine Bab-el-Mandeb in Adenskega zaliva.

Na severu je Sinajski polotok, Akvabaški zaliv in Sueški zaliv (ki vodi do Sueškega kanala). Morje je dolgo približno 1900 km in na najširšem delu široko čez 300 km. Globina na najglobljem delu dosega 2.500 metrov, medtem ko je povprečna globina 500 m. Morje zavzema površino 438.000 do 450.000 km². Rdeče morje je najbolj severno tropsko morje.

Séverno mórje je robno morje Atlantskega oceana, ki se nahaja med obalama Norveške in Danske na vzhodu, Velike Britanije na zahodu in obalami Nemčije, Nizozemske, Belgije in Francije na jugu. Njegov stranski odcep je ožina Skagerrak med Dansko, Norveško in Švedsko, ki se prek ožin Kattegat, Øresund, Mali Belt in Veliki Belt povezuje z Baltskim morjem. Na jugu se Severno morje z ostalim delom Atlantika povezuje prek Dovrskih vrat in Rokavskega preliva, na severu pa prek Norveškega morja.

Glavne reke, ki se izlivajo v Severno morje, so Elba, Vezera, Ems pri Emdenu, Ren in Maas pri Rotterdamu, Šelda pri Flushingu, Temza in Humber. Ena najbolj prometnih svetovnih umetnih vodnih poti, Kielski prekop, povezuje Severno morje z Baltskim.

Pod morskim dnom se nahajajo velike količine nafte in zemeljskega plina. Obala Severnega morja pri Lønstrupu na Danskem

Njegovo sedanje ime verjetno izhaja iz frizijskega pogleda nanj, saj ta nizozemska provinca leži prav na jugu morja. Danci morje imenujejo tudi Vesterhavet. Beseda pomeni Zahodni ocean, kar je logično, saj leži zahodno od Danske.

Karíbsko mórje je kot morje del Atlantskega oceana južno od Mehiškega zaliva. Na jugu ga omejujejo Venezuela, Kolumbija in Panama, na zahodu Kostarika, Nikaragva, Honduras, Gvatemala, Belize in mehiški Jukatanski polotok, na severu otočje Velikih Antilov s Kubo, Hispaniolo, Jamajko in Portorikom, ter na vzhodu Mali Antili.

Karibsko morje pokriva površino okoli 2.754.000 km². Najgloblja točka morja je Kajmanski jarek med Kubo in Jamajko, 7500 m pod morsko gladino.

Celotno območje Karibskega morja in še posebej njegovi številni otoki so znani kot Karibi.

Báltsko mórje (ali Báltiško mórje) leži v severovzhodni Evropi, med Skandinavskim polotokom in osrednjo Evropo. Na zahodu se mimo danskih otokov prek ožine Kattegat odpira v Severno morje.

Baltsko morje (poljsko Morze Bałtyckie ali Bałtyk, kašubsko Bôłt, rusko Балтийское море, latvijsko Baltijas jūra, litvansko Baltijos jūra) je dobilo ime po Baltih, plemenu, ki je v antiki prebivalo ob tem morju (latinsko Mare Suebicum); o njih poroča Tacit leta 98. V mnogih jezikih Celinske Evrope je Baltsko morje znano kot »Vzhodno morje« (dansko Østersøen, nemško Ostsee, finsko Itämeri, nizozemsko Oostzee, norveško Østersjøen, švedsko Östersjön. V estonščini se mu, nasprotno, pravi »Zahodno morje« (Läänemeri).

Trem državam ob Baltskem morju Estoniji, Litvi in Latviji rečemo baltiške države.

Egêjsko mórje (grško Αιγαίον Πέλαγος, turško Ege denizi) je do 400 km širok in do 600 km dolg zaliv Sredozemskega morja med Evropo in Azijo, ki ga na severu in zahodu omejuje Balkanski polotok, na vzhodu Mala Azija, na zahodu pa Peloponez. Na severovzhodu se prek morske ožine Dardanele odpira v Marmarsko morje, na jugu pa ga omejuje Kreta in Dodekaneški otoki. Korintski prekop ga povezuje s Korintskim zalivom in s tem tudi Jonskim morjem.

Površina Egejskega morja znaša okoli 179.000 km², največja globina je 2591 m. Slanost znaša od 25 do 39 ‰.

Iz zgodovinskih razlogov so deli Egejskega morja poimenovani kot »morja«: severovzhodni del Egejskega morja pred trakijsko obalo, med Halkidiko in polotokom Galipoli, je Trakijsko morje; jugozahodni del med Peloponezom in Kikladi je Mirtojsko morje, južni del severno od Krete pa Kretska morje.

Ime je dobilo po Egeju, osebi iz grške mitologije.